

CATALUNYA

REVISTA SETMANAL

Montaner, núm. 22. ♦ Número solt, 25 cts; -l' any 10 ptes.; trim. 3 ptes. - Estranger, 15 ptes. l' any.

Any VII

Barcelona 27 Desembre de 1913

Núm. 321

SUMARI

La Mancomunitat autoritzada.

La nostra actuació, per LLUIS BERTRÁN I PIJOAN.

Fi d'any, per JOSEP LLEONART.

Sonets, per LLUIS VALERI.

Les meves Espanyes, (*Acabament*), per LOUIS BERTRAND.

Nota bibliogràfica — *Diccionari català-castellà i castellà-català*, A. Rovira i Virgili, per J. M. LÓPEZ-PIÓ.

Informació

De l'Institut d'Estudis Catalans.

Index de l'any 1913.

Biblioteca "Illes d'Or"

La més selecta de les Biblioteques literàries

1 pta. el volum

Les illes d'Or.—de F. Mistral (trad. Maria Antonia Salvà).

Vida al pas.—Per Joan Maragall.

Somnis.—per Guerau de Liost.

Se troben de venda a la Casa Luis Gili. Editor i llibrer, Claris, 82, i a nostra Administració.

La Mancomunitat autoritzada

Per nosaltres, que sempre hem estat partidaris de les joies modestes, és una joia autèntica la primera afirmació legal de la Mancomunitat, anc que sigui en una forma tota nua i temorega.

La admirable tasca conjunta de les quatre Diputacions Provincials catalanes ha permès d'arribar a aquest primer grau de saó sense que hagi calgut el procediment de l'estrepit, el concurs de la sotragada. Aquesta consagració legal ha vingut lentament, però dolçament. Tant lentament que ans que al demanar-la per primer cop no fóssim en capacitat de fer-la valdre, en el temps transcorregut poden haver-se estudiat sos més urgents problemes, i el·laborat sos plans de la primeria. Tant dolçament, que l'acció política catalana, conduent a la Mancomunitat, ens ha d'ésser comptada com a títol d'educació civil i de seny moderníssim en la política; tota aquesta acció és estada quelcom d'inaudit a Espanya, i cal confessar que el ideal català ha amarat de noble i bella superioritat inclús els vells partits polítics espanyols, inclús els vells partits revolucionaris: veieu si n'és de gran la força d'una evolució ordenada envers un ideal de perfecta possibilitat i de pura substància patriòtica.

Cal felicitar al Govern conservador per la seva simple reconeixença a la Gazeta d'un progrés d'absoluta maturitat parlamentaria. Es pot dir sense paradoxa que un govern que hagués esperat declarar aquella reconeixença, hauria fet obra verament revolucionària, però és tant poderós encara entre els castellans el prejudici anti-català, que si no en un ordre de principis, cal, en l'ordre humà, agrair-los vivament l'honestedat en un quasi contracte.

I cal felicitar-nos d'ésser catalans, d'ésser forta i serena gent de Catalunya. La nostra moderació tàctica, plena d'esperit intensíssim, és averany de les majors victòries. I cal felicitar a Catalunya, mare nostra, per tal com extensament i delicadament aprenem les millors maneres de servir-la.

Un dels números de Gener de CATALUNYA, serà especialment dedicat a la Mancomunitat, amb valiosíssima col·laboració, amb el testimoni fervent de la nostra més alta joventut.

La nostra actuació

El poc seny de uns quants polítics ha portat l'Espanya a un desgavell indescriptible; l'espectacle miseriós que ens ofereix l'actual estat de coses fa basarda i és capaç de desorientar fins els més ardits; fa un quant de temps, tothom va dient que la situació del país no pot arribar ja a un pitjor; i, no obstant, a cada nou incident o canvi d'alguna importància s'accentua encara l'empitjorament: a on anirem a parar?

La funesta crisi del 1909 dura encara per sos mals efectes i es perllonga entre nosaltres com una tempesta qui es perpetua de comarca en comarca, recomençant per la qui en fou víctima primera; la concupiscència domina; tota patria es fa convergir en interès de política, tota política en un partit i tot partit en miserables personalismes amb l'antipàtica corrúa d'encasillaments, componendes, compromisos, etc. Però els professionals aprofitats malmeten els més transcendents negocis comptant amb un còs d'opinió, tot deslloriat i en general adormit; i que bona cura hi tenen que l'inconsciència més desoladora plani arreu; aixís es juguen la túnica de la patria. Què vol dir l'amillorament del país davant la conveniència d'un polític?

Mes això no impideix que ells s'horroritzin i posin en commoció la gran inconsciència de l'Iberia, esquinçant farsaicament llurs vestimentes, quan un poble, qui vol regenerar-se, alça la veu i treballa; al qual ells pretenen contraposar-se amb un fals crit de *¡Viva España!*

Sòrdides maquinacions estenen per tot arreu una xarxa asfixiadora; i a cada trencadissa sorgeix una nova fracció qui esdevé un nou partit; i cada nou partit crida contra tot i contra tots, esbombant programes inflats, sense finalitat concreta, abarrotats de paraules sesquipedalies, buides i infecundes. En Dato podria dir-nos l'improba tasca que li toca d'anar desfent la terrible tramadura que's va teixir en Romanones... i altres caps de colla.

Enfront del paorós problema del Marroc, inel·ludible avui; enfront de la crisi orgànica del país; dels desmans revolucionaris i de l'estat crític de l'Hisenda; quan les gran potències es preparen amb formidables instruments de tota mena, i amb l'excusa — o sense excusa — d'assegurar i expandir el comerç llur, es creen nous drets, imposant-se als febles i quan, en conseqüència, cal més que mai serenitat i fermesa per no perdre ni un moment l'equilibri, aquí es passa miserablement el temps, jugant a partits, destruint el còs social, desorientant la col·lectivitat, fent perdre la fe als homes de bona voluntat. Qui pot evadir responsabilitats fuig ben depressa del compromís, mentres tant, però, clandestinament i per l'espatlla va sots-cavant el seu contrari, i sent una satisfacció íntima, — vergonyosa si no és palesa, cínica si s'esterioritza —, quan aquell trontolla; i així l'ideal que té és l'ideal de la destrucció, la victòria de l'odi mequí, la polsaguera de la destrucció; sense curar, però, d'emplaçar-hi en son lloc altra cosa qui deu respondre a la funció de l'organisme de l'Estat... això sí, *¡Viva España!*

I encara, be podem dir que s'ha arribat a un punt en que els qui volgueren ser els més acèrrims defensors de l'ordre, són els qui, potser, avui comprometen la difícilíssima situació de la política espanyola. Veusaquí els ínclits mauristes com s'empenyen en fer estrelles la roda que encara restava un xic passadora per la via de la Corona que ells tant veneren i consideren sinònima de patria. O, el gran Maura, el qui era destinat a tenir en l'història una ressonança pariona a la del Crist, diuen; O, Maura és tot, llei, cànon, és Espanya; i s'aparellen per fer-lo sortir arreu, arreu, cinquanta vegades alhora si fós possible. Pot ser tot plegat un joc de nova invenció, un sport ben espanyol: jugar a Maura; ell qui a sa guisa juga també, i els cabalístics que l'entenguin.

Es clar, en mig d'aquella confusió

no hi manca qui llenci pressagis apocalíptics. Qui sab si té raó; però al menys que faci promences i que bregui per al llur adveniment, tal com usaven fer els vers profetes qui després de la desolació i del càstic profetaven la ventura i la plenitud del Messias.

Mireu com aqueixes desorientades corrents atenyen fins homes de l'alt tremp de l'Azorín, víctima aneu a saber de qui. El discurs que tant singular baró llegí davant un estol d'amics a la so·niosa vila d'Aranjuez, quan l'íntim homenatge, em fa l'efecte que el degué escriure en una mala hora de sotjouador desengany; el seu parlar de camps desolats, d'esplanades immenses i mortes, de pedregals dessaborits, d'homes sense arrogància, de joves pàl·lids, de l'emigració, de la misèria i de la fam, tenen l'accent d'unes lamentacions qui ressonen tetricament en la buidor de coses mortes.

— Oh eximi Azorín, perquè així parles; si hi han esplanades tant inmensas com mortes, prou ho sabeu, també hi han puigs rocosos on el cep dona abundoses cepades!

Mentres tant els qui el feren víctima criden *¡Viva España!* Mes, on és Espanya? podriem preguntar, retreient-ho amb l'il·lustre Azorín, com deia en Larra. Espanya és per a aquells una idea transcendental, «una abstracció volàtil, un mot de la retòrica», doncs, on és Espanya?

Es així que ja avui en dia, únicament nosaltres, els nostres, la Lliga Regionalista, la que amb sa política constructiva, plena de sentit de vida i adaptada a les exigències biològiques de les nacionalitats, és autoritzada per a cridar en veritat *Visca Espanya!*; tots els altres, els vells carcacs dels sistemes caducats i fallits no tenen dret a cridar-ho, fóra un desprestigi.

Som nosaltres, els de l'Escola de la Lliga qui devem llençar ben alt el crit de ressorgiment, inconfundible per damunt de tota la xorca cridoria dels qui malversen el patrimoni de l'Espanya esquarterada. El nostre crit ple d'aires de vida és el que deu escampar un ale removedor sobre'l llot de les concupis-

JOIERIA * PLATERIA * RELLOTGERIA

CABRÉ

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 30

Garantia absoluta en tots els objectes ♦ Economia en els preus

cencies, sobre l'inconsciència dels pobles ibèrics perquè es despertin en frissons de vida cap a la reconstitució de les nacionalitats qui componen això que se'n diu l'Espanya.

Si per tot l'Estat espanyol en general hi passen coses capaces de fer perdre l'equilibri de l'acció eficaç cridant l'escepticisme i el pessimisme, en quant a nosaltres, a Catalunya, s'hi afegeixen altres atacs: se'ns befa la llengua, això qui sintetitza la fesomia, el caràcter, els costums, el dret, la vibració de l'esperit de nacionalitat; se'ns relega per *provincianos*, se'ns penyora de separatistes, se'ns atia l'odi dels nostres germans; i hi ha moments que hom dubta, neguiteja i odia també en un moment de

torbació; torbació que, fent-se duradora, engendra el caos que ens rodeja. Perxò, sobre tanta misèria cal que ens domini la santa Serenitat i el Seny optimista, anant fent via amb persistència d'acció cap a la victòria; sabrem imposar-nos amb serenitat i mesura.

D'aquesta faisó devem cridar nosaltres *Visca Espanya!*, la de les nacionalitats varies, la de les regions vives, tal com per Déu fou feta i per Natura; no la de les províncies mortes, la del mapa arbitrari, que en tal cas el *mori*, no és crit de mort, sinó de vida.

LLUIS BERTRAN i PIJOAN

RON BACARDI

FI D'ANY

Sobre l'any que fineix me vénen pensaments de mort. Me compareixen les ànimes dels qui han plorat sobre Espanya i jubilantment han cantat una Espanya fugint de la tradició de mort: una patria millor. De Ganivet a Costa, de Costa a Maragall, de Maragall a Oliver, han anat caient els anys i el plany d'aquests homes amb el color peculiar de cada esperit ha tingut de ser el mateix: la Espanya irredempta, com si estés aturada, tornant a caure en allò que ja havia estat la seva caiguda.

Per què, Senyor? Es que no volem o que no podríem anc que volguessim? O potser és la vostra voluntat, que dels dolors en vol treure unes quantes plantes humanes escollides com són aquells vidents, i d'aquest fet repetit engendrar-ne la fesomia tragicament espiritual de la Espanya irredempta que es vol redimir, l'ànima de la qual cerca el còs entre la confusió.

Però, judicar és més fàcil que governar. I si no fós ni culpa dels que manen ni la vostra voluntat, Senyor, sinó que els que manen es trobin amb el regueró ja fet que limita la seva voluntat i emmotlla els seus actes: la tradició. Però, és clar, vindran els que no es conformen amb una tradició de desesperança i es produirà aquell cercar refugi en una tradició diferent, aquell poètic somniar una patria nova, que potser farà l'efecte d'arrancament, de separació, i no serà sinó el més sensible de la patria clamant plany i anhel.

Aqueixes veus, com a filles de un gran dolor fan la nostra riquesa espiritual. Els místics cercant refugi en una recatada tradició, tant malalts d'Espanya, més apartant-se de la seva acció. I els de desiara i d'ara, com els que hem anomenat, que anhelan en la terra mateixa una patria nova com la de les seves entranyes, que l'han cantada com si

ja governés, els que a hores s'han sentit rei o poble, poetes, podríem dir inspirats dels polítics de l'anhel, polítics que el dolor de sentir finament els mals de mort, els ha donat accents de poeta, veus aquí la tradició nova sobre la irredempta tradició que fretura d'esperit.

I com és, Senyor, que govern i consciència tenen de moure's sense arribar a trobar-se condemnats a ser causa i efecte, dolor inevitable i ai de dolor, i no còs i ànima compenetradament?

Però, comença la irredempció en els pocs o en els molts, Senyor? Les grans desesperances que de sobte ens corpenen i les grans recriminacions que al llampec d'un fet abranden en el cor dels que remouen la veu pública amb els periòdics o la paraula, i s'escampen enfosquant el país..., i aquest rematar-nos continuament: la col·lectivitat contra els pocs, una col·lectivitat contra una altra, aquest prurit col·lectiu de governar, no són, Senyor, un afeixugament que vé a retardar el temps de la patria nova? No patim potser encara més de l'escàndol del judici que no pas dels mals que judiquem?

Quí vindrà amb una veu nova que tot sofrint i cercant la renovació abranti l'amor per tota Espanya? Ja hi ha estat, ja hi és: aquells místics, i els de més ençà, sensibles al dolor que els toca i optimistes alhora de una patria nova: de Ganivet a Costa, de Costa a Maragall, de Maragall a Oliver, cada un amb el color peculiar del seu esperit. Els de entre ells que ja no's troben aquí haurien sentit segurament aquest fi d'any un acostament a la seva tradició d'anells en el Reial Decret del 18 de Desembre. D'aquests acostaments entre la patria que anhela i la que disposa, en pot venir la patria nova en que totes les tradicions pures coincidirien.

JOSEP LLEONART

— EMPRESA DE POMPES FÚNEBRES —

LA EGIPCIA

SOCIETAT ANÓNIMA

La més important d'Espanya-20 sucursals amb telèfon-Central: Pelayo, 44, telèf. 1.113 ♦ Economia. Veritat en els preus

Important:

La Egipcia es la única funeraria que poseeix Cambra de Desinfecció, no servint cap artefacte que no sia previament desinfectat.— NOTA: Acurat i ràpid servei tant a la Capital com a fora.

SONETS

I

De l'amada.

Fantasiant amor, m'apar tant bella
l'amada meva en dolça pau dormida,
que una bellesa tal, jamai fingida
ha eixorbat el meu seny de meravella.

I jamai podré dir com fou per ella
perduda en sa visio tota ma vida,
ni com fou la meva ànima marrida
contemplant el repòs de sa parpella.

Defalleix en mos llavis la lloança,
car me defuig a tota comparança
sa imatge de divina claretat ..

Qui la pogués compendre enfolliria,
quí la vegés en somnis finaria,
qui volgués son amor fóra damnat...

II

A Clementina Arderiu, poetessa.

O Vos que tota gracia us és donada,
qui haveu la faç tant blanca de dolçò,
d'assutzenes sòu tota perfumada
i és vostre esguard una constel·lació.

Sòu en la vostra vida mesurada,
la vostra passa ens mena a perfecció,
i tota sòu inconscientment voltada
de una miraculosa admiració.

Vos qui teniu col·loquis amorosos
amb les clarors primeres del matí,
i en vostre sí serveu misteriosos

gaubaments de una amor de mai finí...
No us mancava sinó una sola cosa:
la meravella de saber-los di.

III

A la senyora M. P.

La vostra faç d'encantament traspua
una rojor qui us pren la pal lidesa,
altrament de quan vostra tímidesa
torbada us fou dins la humanal corrúa.

Vostra mirada tot engany afúa;
magnífica ostenteu una bellesa
gloriosament avara de dolcesa
per vostra transparenta gorja nua.

Sòu resplandenta de una doble vida,
més haveu per virtut de l'extingida
una poixança en mig de tot traut.

Sotgeu altiva l'ambició jussana
de quí us vulgui furtar la sobirana
gracia qui envolta vostra plenitut.

IV

A Josep M.ª de Sagarra, poeta.

Tot repòs duu en el sí una trasmudança
com dins la fosca és la daurada llum,
com en el sí de tota recordança
s'és amagat l'oblit qui la consum.

Més dins del goig de tota deslliurança
que sia de deixar nostre costum,
s'és amagada una mortal recança:
el mal encís que oculta tot perfum.

L'alè glaçat de una cruel ventada
podrà torçar la flama redreçada
quí surt del cor i els nostres ulls encen;

i aleshores serà dins les tenebres
que desclourem de nou nostres palpebres
davant de un eternal començament.

V

A Enric Casanovas, escultor.

Enllà dels nostres ulls on la foscor domina,
atravesant el buit diafan de l'espai;
allí on dura immòbil un eternal esglai
i a on solemnement tota passa camina;

on l'auria venustat de tota cosa afina,
damunt de les arrels de un pietós desmai;
allí on cap estel s'és aparegut mai
i a on les nostres mans esdevindràn polsina:

un aire malenat durà les recordances
del dolorós bleixar de nostres deslliurances
i la tenebra xorca tota s'extremirà ..

O tu, Esperit qui esguardes serè les nuvolades
i ardidament travesses les hivernals ventades:
la teva essència eterna llavors resplendirà.

VI

A Joaquim Borralleras.

—Bona nit, esperit qui no veus a ningú,—
m'ha dit l'Enuig passant al baf de una ventada;
en l'espai tota llum era ja trespassada
amb la dolça agonía de un estel insegú.

I a mon volt he sentit la remor qui s'enduu
el panteig neguitós de una fulla llençada;
i altra volta m'ha dit al bufar la ventada:
—Bona nit, esperit qui no veus a ningú.

I la furia del torb qui lluitava amb mos passos
ha vençut el deler de mon còs encorbat
i s'ha endut el mantell que oprimien mos braços...

Al trobar-me tot sol un redós he cercat,
un redós on la Mort no hi encalci les vides,
on l'Enuig concirós sempre hi és amagat.

Les meves Espanyes

(Acabament)

Entre els estrangers, confesso que era l'espanyol el que em cridava més l'atenció, i el que em semblava més simpàtic. No negaré, que en aquesta preferència, hi havia alguna parcialitat.

Nosaltres els lorenenses tenim una debilitat secreta per l'Espanya. El Nord de nostre país ha estat per molt temps sota la dominació dels Reis catòlics, i no ens és pas indiferent l'haver sortit de una niçaga de soldats, que ha fet la guerra molts anys seguits dins la Península. Tenim quasi tots un avi o un oncle qui ha estat ferit a Saragossa o fet presoner a Pamplona.

Per mi, jo crec recordar-me d'haver estat Espanyol. Jo soc nat molt a la vora de Damvillers, vileta del país montmedí, una de les últimes ciutadelles de l'Espanya en terra lorenense. Va retenir molt temps davant de sos murs l'exèrcit de Lluís XIV, i no va ser definitivament relligada a França sinó després del tractat dels Pirineus. Sense dubte, els soldats de guarnició d'origen espanyol es trobaven en petit nombre en aquesta regió de la Mensa. Governadors i soldats eren sovint fills del país, com aquell Joan d'Allamont, que va defensar tant bellament Montmedy contra'l mariscal de La Ferté. Però és necessari creure que els aventurers ibèrics s'hi reuniren de passada i alguns d'ells s'hi deurién establir. Es veuen amb molta freqüència entre nosaltres, cabells negres i cares brunes, que juren amb les galtes fresques i els bigotis de color de sègol dels autòctons purs. I, justament, cada vegada que m'aturo al Museu de Luxemburg, davant de la pàgina en repòs, de Bastien-Lepage, el pintor de Damvillers, em crida l'atenció per tot lo que hi ha d'espanyol en aquella cara ossuda i negrosa. Els ulls, sobre tot, son reveladors. No son ulls de Lorenense. Per uns camins dels que n'hem perdut el rastre venen de Galicia o d'Extremadura. I

aquells ulls grossos i negres se'ls retroba en les cares quadrades de galtes sortides dels nanos i les menines que Velázquez ha posat en el segon terme dels seus quadros.

I fins la forma particularíssima dels nostres campanars em recorda la dels cloquers espanyols. Quan jo rodava per les viles de la provincia de Valencia, vaig ser meravellat de tornar hi a veure les iglesies de la meua infantesa... Amel, Senon, Gouraincouert, tristes viletes, de repent evocades per mi, sota el gran sol quasi africà, de Xàtiva o de Castelló de Rugat.

Jo no vull dissimular-me tot el que hi hagi de personal en aquestes impressions. Però la simpatia dels meus compatriotes per Espanya em sembla evident i general. Hugo, el gran Lorenès, l'autor d'*Hernani*, de *Ruy Blas*, de *La Rosa de l'Infant*, del *Petit Roi de Galice*, em proporcionaria potser la prova més convincent.

Però a nosaltres no ens plau solament l'Espanya per son color, la força del seu temperament, l'energia apassionada dels seus costums. Les seves mateixes asprors i rudeses no ens desagraden pas. L'escardot de Lorena té totes les punxes i tots els enerijaments de la figa de moro d'Andalucia. Això que ens plau més que tot en el caràcter espanyol, és lo seriós, la gravetat, el menyspreu de la *fioritura*, el gust profunde de les realitats. Cap poble més realista que aquest, que l'imaginació agota tot lo real, traspasa els sentits, i fins en les altes regions místiques, vol encara tocar les formes concretes, fàcilment accessibles a l'esperit.

Comparats als tres o quatre grans pintors espanyols, els italians no son més, per nosaltres, que uns decoradors, uns *conteurs* elegants que no es preocupen gaire de dir-nos la veritat. Al contrari, Velázquez ens emociona, perquè, no solament restitueix, fins a enganyar l'ull, totes les apariències de la realitat,

sinó que ens introdueix, si és que's pugui dir, a l'altre cantó de la tela.

Com l'*amateur* de instantànies, esculleix una escena del carrer o de l'estudi, en aquesta escena el moment més escapadiç, i, gracies a no se sab quin miracle de conciencia i de veracitat, aquesta escena trivial s'enlaira fins al mite, aquest minut sembla fixar i traïr l'ànima tenebrosa i secreta de un personatge o d'una època.

En fi, allò que tots nosaltres podem estimar d'Espanya (i és lo que ens plau damunt de tot), és el que descoratja i rebutja la badoqueria del turista. No s'hi viatja pas còmodament. Els allotjaments no llegotegen gaire la sensualitat. L'habituant no és obsequiós. Apart de dos o tres atraccions, banalitzades fins al fàstic, com les dances i les curses de braus, l'admiració dels snobs no sab de què amparar-se. Es diu en general que l'art espanyol està desprovisat d'originalitat: la qual cosa que dispensa de compendre'l. En quant als paisatges, ofereixen solament belleses espirituals, incompreses de la majoria, o lluites i violències de línies i colors que no plauen al passant.

Els costums son lletra closa per la majoria dels viatgers. I aixís Espanya resta, als nostres ulls, un país quasi nou, que la descripció literària no ha prou encara afadigat. Encara no és cosa tant gastada com Italia, i es dubtós que ho sigui mai. S'ha pogut dir irreverenciosament que hi ha en la literatura d'avui un «chichi de Venise». No hi ha pas encara, que jo sàpiga, un «chichi de Toledo».

Tals son les raons qui em conduïren de bona hora cap a Espanya. Però hi ha moltes Espanyes. De sobte i instintivament, vaig dirigir-me cap aquelles que viuen i que obren de una manera més intensa. Les grans ciutats de joia, de treball i de color, com Valencia, Sevilla, Barcelona, sempre han estat les meves preferides.

Fins ara, els nostres literats només s'han preocupat de l'Espanya dels morts i dels museus. Rès més ilegítim ni més

MOSAICS • E • F • ESCOFET & C
Paviments Unifas Barcelona Ronda Sant Pere 8

interessant. Poques nacions tenen un passat tant ric en altes accions, en belles imatges i en grans sentiments! Però no fóra necessari que hi hagués un prejudici d'exclusió contra la vida contemporània. Aquesta mania que nosaltres tenim de cloure els ulls a tot allò que no sigui l'arqueologia, l'estetisme o l'història, a tot allò que ha finit de viure en un país, aquesta mania irrita en extrem als nostres veïns, —tant els italians com els espanyols. Sembla que tinguem l'aire d'humiliar-los davant de llurs avantpassats. Amb les millors intencions del món, nosaltres els ferim, fent-los veure que només admirem llur pretèrit. Així les nostres conversacions es perden en el buit, i ens separem molt descontents els uns dels altres.

A Grecia, sobre tot, era atirat d'aquest mal entès. Nosaltres només parlem als Hel·lens que de Phidias i del Partenon, de Sòfocles i de l'Hermes de Praxiteles. Ells responen, amb exclamacions, de l'actitut d'Europa davant de la patria llur —i, mentres que nosaltres disertem sobre'l fris de les Panatenees, —insisteixen desesperadament sobre l'augmentació de llur flota i de llur exèrcit, sobre l'expansió de llur comerç i de llur indústria; sobre les justes reivindicacions nacionals. El soliloqui continuu de quiscuna part, hi ha poques maneres per que mai ens arribem a entendre.

A això es respondrà que l'artista és lliure de mirar un país com li doni la gana. Que se'm respecti i ja en tinc prou. Preneu el passat si us plau, però considereu que el present no manca pas de menys interès. Vosaltres contesteu i dieu: «Per què cercar Espanya allí on no hi és? En què Sevilla, Valencia, Barcelona, aquestes grans ciutats, invadides de l'industrialisme modern, difereixen de Marsella, de Nàpols o d'Alger?..» Però sí! Elles en difereixen, en difereixen fins molt. La gracia és saber-ho veure. La majoria no en són capacitats. Defugeix la rudesia del contacte amb la realitat. No saben, com deia Renan, «extreure el diamant de les multituds impures». La vida tota nua els espanta. És necessari que se'ls presenti treballada per la literatura, ja esdevinguda literatura.

Jo no em comprometria a l'inútil recerca de si Madrid és mesespanyola que

Barcelona, i Burgos que Madrid. Remarcaré solament que potser és a Barcelona que l'Espanya de demà es prepara. Reflexionem-hi un instant. Això que nosaltres anomenem la «vielle France», això que nosaltres anem a desenterrar en nostres provincies més llunyanes i més perdudes, en nostres viles més mortes —aquesta sensibilitat, aquestes idees, aquestes costums decaïgudes que ens semblen tant locals, —tot això va ser el·laborat a Versalles o a París, en un mig molt barrejat, on, sovint, eren els estrangers els qui donaven el tò; un Antonio Perez, un cavalier Marin, un senyor de Buckingham, un abat Galiani, un Horaci Walpole. Potser que en el París cosmopolita d'avui s'hi prepara també l'ànima francesa de demà.

Però no és solament l'esdevenidor que s'anuncia o es deixa endevinar en aquests grans centres de la moderna Espanya. Jo hi retrobo encara tot el passat. Aquesta història que nosaltres ens esforcem a descobrir en la pols dels museus o de les biblioteques, es allà ben a la vora nostra, vivent, en l'ànima vivent dels espanyols d'avui que perpetuen, sota d'altres apariències i en noves condicions, el gèst dels avis. Molt més l'espanyol actiu d'avui m'ajuda a comprendre el contemporani de Felip II. Jo no he començat a veure ben clar en la psicologia de un Bernal Diaz, aquell valent hidalgo que va seguir Cortés a Mèxic, que després d'haver seguit jo mateix en el sud Alger, els convois dels traginers valencians i castellans, que bastien nostres posicions-fronteres. Molt recentment

encara, els meus records colonials em permeten col·locar en sa verdadera llum la figura brutal i cínica de un Alonso de Contreras, aquell aventurer que ens ha deixat tant sorprenents memories, i fou solament el dia que, visitant l'Orania, vaig caure a Saint-Denis-du-Sig, en ple formiguer espanyol, que em vaig explicar la rapacitat sovint intel·ligent i també l'heroisme selvatge dels antics conqueridors de l'or...

*
*
*

L'Espanya actual ens ofereix, doncs, com la del passat, molt rics i molt abundants motius. Però per Déu! no anem a mirar-la, sinó per aventura, des de la porteta de un sleeping, del balcó d'un palau o de les grades d'una *plaza de toros*. Ella té més per donar-nos que les petites emocions artificials davant els jocs tràgics de l'amor i del coltele. Veiem-hi al contrari, —i ens farà més profit— un poble, en el qual la energia moral ha restat intacte, que no està malejat per cap literatura, ni llegitejat pel benestar; en el qual el cervell és sà, i la musculatura sòlida, que s'entrega bravament al treball i al guany per tot allí on troba empleament dels seus braços, i que, el dia arribat, serà apte encara per córrer a les més ardides empreses.

LOUIS BERTRAND

(De la *Revue des deux mondes*.—Trad. J. M. S.)

El millor **Cafè** és el torrefacte de **La estrella**.—Carme (Davant de Betlem).

Nota bibliogràfica

Diccionari català-castellà i castellà-català per A. ROVIRA VIRGILI.—*Antonio Lopez*. Barcelona 1913.

Estimo els diccionaris; i em delecta llegir-los molt més que llegir una novel·la.

Un diccionari d'ençà que es comença fins a la darrera paraula és com una gestació. Quan s'ha finit i el tenim a les mans podem dir:—Heus aquí un organisme viu, el·laborat i articulat i com-

plexe; fràgil—si voleu—com un nadó, i voltat alhora d'aquell misteri que ens acaba de fer estimar les funcions fisiològiques naturals.

Algú ha dit, molt justament y raonada, que no comprenia l'escriptor indiferent a la curiositat dels diccionaris. A Catalunya on la biologia de la llengua és encara indefinida, cada diccionari nou és una fita d'ascensió i aquell que no en gaudeix i assaboreix tot el gust no pot reclamar la preeminència d'escriptor professional.

Als primers temps de nostra restauració poètica, l'embadaliment d'escaltar el sò que feia la nostra llengua després d'un llarg silenci, podia excusar tota altra preocupació filològica; i fins potser més tard també, el tragi de l'excursionisme literari i el deler d'improvitzar un lèxic apte per a tota expressió cultu-

Sastreria : LA EUROPEA : Plaça Sta. Agna, 24
i Capellans, 17.
:: **ALTES NOVELTATS** ::
d'entretemps i estiu de les més importants fàbriques
PERFECCIO :: ECONOMIA :: PREU FIXE

ral, fan perdonar l'oblit de la mesura racional de l'idioma. Però després d'afirmar-se la virtualitat del català en les més excels creacions personals del modern renaixement; després de palesar-se la seva cordialitat, la seva *aptitud de relació* en el sentit d'escola; després de conquerir pels seus dominis l'expressió científica, no podem ja accontentar-nos de incipients parloteigs purament instintius.

Per això just en el moment de la primera creixença del català (que no és pas encara una maduresa), l'aparició de la Gramàtica i els treballs de diccionari confirmen un trànsit reflexiu ben propers del seny que ha de nodrir la plenitud de l'idioma.

Es indiscutible la eficàcia d'aquest moment que s'enclou dins l'esforç de l'Institut d'Estudis i dels seus homes.

En Pompeu Fabra dirigeix els treballs tècnics de la secció filològica completant amb aquesta utilització els valors espirituals de la seva Gramàtica i de les lliçons de la càtedra oberta sota el patronatge de la nostra Diputació.

A l'entorn den Fabra creixen i s'expandeixen les iniciatives. Tornen de llurs excursions d'especialització lingüística i de llurs estudis a les Universitats estrangeres els nostres pensionats; és proclamada i acceptada l'unitat ortogràfica de la llengua catalana, guanyant-ne la seva espiritualitat nova vigoria, i és justament en aquest instant que els diccionaris se fan per a nosaltres essencials.

Són al primer pas tot just car no és tasca d'improvització la dels diccionaris, ni la catalana és una llengua prou fixada encara per fer-ne una definitiva selecció. Però el sol fet retret de la constitució de l'Institut d'Estudis catalans i la voluntat d'Acadèmia que presideix la seva actuació i governa la adhesió dels nuclis selectes i l'unànim acceptació del nostre públic, n'anuncien la proximitat.

Al costat de la tasca, gairebé diríem doctrinal, de l'Institut, cal esmentar l'esforç divulgador de la premsa catalana i la cooperació d'alguns editors.

Entre aquests, l'Antoni López ha fet bella i patriòtica obra amb la publicació del Vocabulari Català i la recentíssima del diccionari (que motiva aquestes notes), degudes totes dues a l'intel·ligent direcció de D. A. Rovira Virgili, qui tantes proves ens té donades dels seus coneixements filològics més que li-

mitats a la teorització, fets vivents en la puresa artística dels seus treballs d'escriptor.

La primera cosa que cal lloar del Diccionari del Sr. Rovira Virgili, és l'utilitat.

Utilitat espiritual, duta al terme màxim de les possibilitats gràcies a la renovació d'anteriors diccionaris meritíssims que en ella s'acompleix; utilitat material per les condicions de facilitat que el fan assequible i manejable; per la doble disposició de les equivalències catalanes i castellanques i per la breu claretat amb que facilita les consultes. Utilitat total perquè liquida amb aventatge tota una etapa de transició lingüística i s'avança a un període de segura fixació.

Hem de lloar també d'aquest diccionari la importància que s'hi dona als literats creadors i a llurs aportacions per l'enriquiment i plasmació de l'idioma. No és pas un diccionari d'autoritats, però sí un diccionari en el qual a l'autoritat de la tradició s'hi ha sabut sumar l'autoritat dels grans vidents d'avui qui forgen la nova tradició. Llàstima d'algunes omissions que deixen en obra de tant noble generositat un amarg regust de personalisme!

Crec sincerament que hauria pogut esmentar-se i aprofitar-se la magna obra de *desamortització* del llenguatge que una voluntat de Mestre realitza entre nosaltres.

Finalment és digne dels majors elogis sense reserves de cap mena la *convicció nacional* que traspua tot el treball del Sr. Rovira Virgili.

Aquest diccionari és una afirmació més de catalanitat.

Glorificant la llengua, s'enalteix el lligam més potent de la nostra comunitat patriòtica.

Siguem-ne agraïts a l'autor i a l'editor del llibre.

J. M. LÓPEZ-PICÓ

Informació

De l'Institut d'Estudis Catalans

La Biblioteca de l'«Institut» ha rebut durant la última setmana els següents donatius:

Els viatges d'Ali-Bey en llengua alemanya i «Bertug New Bibliothek der wichtigsten Reisebeschreibungen», donatius del senyor Salvador Balva.

«Enchiridion Studiosi», donatiu del senyor Serra i Pagès. — «La Conca de Barberà», per Palau, donatiu del senyor Miret i Sans, membre de l'«Institut». — Les obres del senyor Serra i Pagès «La festa del Bistebó a Montserrat» i «Camp d'acció i importància de la Geografia econòmica», donatius de l'autor.

També s'ha rebut un present del senyor comte de Santa Maria de Sans, consistent en un luxós exemplar del «Teatre de l'Orbe», per Abraham Ortelio, edició castellana de Plantin, impressa a Anvers en 1588. Aquest exemplar figurà en la passada Exposició celebrada amb motiu del Congrés de Geografia comercial.

Atenent a la pròxima instal·lació del laboratori de fonètica experimental, la secció filològica ha adquirit les obres del famós fonetista J. Rousselot, de París, la col·lecció entera dels «Phonetische Studien» i altres llibres relacionats directament amb aquella branca científica.

S'han demanat, ademés, nombroses series del «Rheinisches Museum» i del «Philologus». Una biblioteca completa d'autors grecs i llatins publicada a Londres i a Leirzig, se comptarà aviat en la secció de filosofia i lingüística de la Biblioteca de Catalunya.

La secció històrico-arqueològica està terminant l'impressió del segon volum de les obres d'Ausias March.

S'ha rebut l'importantíssima col·lecció de l'«Expedition to Siria in 1904-1905», de la Princeton University. Han estat a Mallorca treballant en l'obra de «Bibliografia Luliana», els senyors D. Elías Rogent i D. Estanislau Durán.

Han començat ja les investigacions aerològiques que ha de verificar el senyor Fonsere per encàrrec de l'Institut de Ciències.

La secció de ciències de l'«Institut» ha establert el canvi amb la «Philosophical Society» de Cambridge i amb l'institució universitària Carol I, de Bucarest, fundada pel Rei de Romania, i especialment afavorida per ell.

La mateixa secció de ciències ha entrat a formar part d'una societat internacional fundada a Louran per la publicació de les obres del gran matemàtic Euler.

Goma, Ortopedia, Higiene

Cotons, glaces i benes

Braguers i falxes ventrals a mida

TUSELL GERMANS - Barcelona

Fàbriques:

Goma i cel·luloide.—Font honrada, 3

Apòsits antisséptics.—Vila Vilà, 89

Botigues i magatzems:

• Ronda de Sant Pere, 12.—Fontanella, 20 •

Enviem catàlegs a Farmàcies i Drogueries

ROYAL

• Cada tarda Tè-concert • Souper-concert a la sortida dels teatres •
RESTAURANT * Menú desde 5 pessetes

Rambla dels Estudis, núm. 8

El Saló més elegant de Barcelona per banquets i lunches

AIGUES MINERALS NATURALS
de la
SOCIETAT ANÓNIMA
VICHY CATALÁN

Aigues hipertermals, de temperatura 60°, alcalines, bicarbonat-sòdiques. Sense rival pel **reumatisme**, la **diabetes** i les afeccions del **estómac**, **fetge**, **melsa**. Aquestes aigues, de reputació universal, no mes es venen embotellades i les botelles duen tots els distintius ab el nom de la **Societat Anònima Vichy Catalán**. Cridem la atenció dels consumidors, i molt particularment dels malalts, per tal que no es deixin sorprendre admitint com idèntiques a les nostres aigues d'altres **artificials** que s'ofereixen en aquest mercat amb noms de **fonts imaginaries** que no mes son marques de fàbrica i no fonts de origen.

DE VENTA A TOTES PARTS

Administració: **RAMBLA de les FLORS-18-ent.º**

LA HISPANO SUIÇA
Fàbrica de Automòbils Espanyola

Obradors a Barcelona:
Carretera de Ribas, 279
(SAGRERA)
Telèfon 8.250

Telegrames i Telefonemes
Automòbils - BARCELONA

Sucursal a França:
Levallois Perret
(PARIS)

Chassis de turisme de 12/15, 15/20, 30/40 y 45 HP. Els mes ràpits i els mes econòmics de essència neumàtics.

Chassis per ómnibus i camions, 15/20 y 30/40 HP. Pera transport de passatgers, servei de col·legis i d'hotels i ambulancies sanitaris.

Per transports de 1', i de 3 tonelles i servei de correus.

Grupes marins, de 6, 15 i 30 HP.

Per canots de recreu, transports de passatgers, serveis de pràctics de ports salvament de nàufregs i auxiliars de barco de pesca.

VIUDA DE
JOSEP RIBAS

MOBILIARIS DE LUXE
EN ESTILS CLÀSSICS I MODERNS

INTERIORS COMPLETS

SECCIÓ COMERCIAL

MOBILIARIS
EXTRAORDINARIAMENT BARATOS

METAL-LISTERIA * LÁMPARAS

OBJECTES D'ART

PARQUETS PLEGABLES (PATENTATS)

Despatx: Plaça de Catalunya, 7
Magatzems i Obradors: Consell de Cent, núm. 327

Obra nova

(Publicació de la Lliga Regionalista)

LES MANCOMUNITATS

Antecedents

La Mancomunitat Catalana
Lley de Mancomunitats

Preu: 50 cèntims

De venda en les llibreries y quioscos

AGUA **MINERO : MEDICINAL**
NATURAL : PURGANTE

RUBINAT-LLORACH

Recomendada por las Academias de Medicina de Paris y Barcelona, etc., etc.

DIPLOMAS Y MEDALLAS DE ORO

PURGANTE SIN RIVAL EN EL MUNDO

Combate eficazmente la constipación pertinaz del vientre, infartos crónicos del hígado y bazo, obstrucciones viscerales, desórdenes funcionales del estómago e intestinos, calenturas, depósitos biliosos, calenturas tifoideas, congestiones cerebrales, afecciones herpéticas, fiebre amarilla, escrófulas, obesidad (gordura); NO EXIGE REGIMEN NINGUNO.—Como garantía de legitimidad, xigir siempre en cada frasco la firma y rúbrica del **Dr. Llorach**, con el esudo encarnado y etiqueta amarilla. Desconfiar de imitaciones y substituciones.

— VÉNDESE EN FARMACIAS, DROGUERÍAS Y DEPÓSITOS DE AGUAS MINERALES —
Administración: Calle Cortes, 648 - BARCELONA

Nadie debe estar en su casa sin una botella de agua Rubinat - Llorach

CATALUNYA

REVISTA SETMANAL

3.ª ÉPOCA

Any VII - Volum VI

BARCELONA

1913

INDEX

EDITORIALS

	Núms.	Pàgs.
Continuació.	275	1
El pacte amb l'ignominia	279	65
Del zel i ses aventures	280	81
Per la gloria	281	97
Del moment nacionalista	282	113
El triomf català	283	129
La premsa de la mort	284	145
L'Imperatiu	285	161
Espectant una paraula	286	177
La expansió catalana. — (Al marge del discurs d'En Cambó en la Diada Regionalista)	I 287 193 II 288 209 III 289 226	
La puresa dels partits	296	305
Un vell «MOTTO»	297	321
L'Orient i la qüestió Nacionalista.	298	337
Del nostre femení	303	417

	Núms.	Pàgs.
En la mort d'En Sunyol	304	433
Les plomes i l'Ocell	306	465
El drac. (A propòsit de l'11 Septembre de 1714.)	307	482
La joventut Esquerrana	I 308 497 II 309 517	
Imposició nacional	310	529
La nostra França	310	543
L'home sol i frenètic	311	545
Informalitats perilloses	312	561
El plebiscit de Catalunya	313	578
Les eleccions municipals	313	579
Paraules essencials	313	580
La Nosa	314	593
La Victoria de la «LLIGA»	315	609
Senador per la «Universidad»	316	625
Incomprensió.	318	657
Dues juventuts	319	673
La Mancomunitat autoritzada	321	705

	Núms.	Pàgs.
BOSACOMA, Jaume.		
Del Dret Català. Resum de l'enquesta	275	5
La Comissió de l'Apèndix	285	165
BRUNET, Manuel.		
Els ascendents d'En Torres-García	314	595
De moralitat estètica	316	632
Id. id.	319	677
De l'habillament femení	320	692
BRUNET, S.		
Gala Placidia. Drama líric d'En Jaume Pahissa.	277	34

COL·LABORACIO

PROSA

	Núms.	Pàgs.
A		
ANONIMA.		
L'adhesió de la gent sensata	313	588
Música	316	633
ALCOVER, Antoni M.		
Rondaies Mallorquines. Na Juana i la fada Mariana	288	216
ALCOVER, Joan.		
Llorenç Ribet	287	198
Gabriel Maura i Montaner. (Discurso)	290	246
ALZINA I MELIS, Joan.		
Contra la simplicitat. — Divagacions	277	40
Sobre l'assistència als boigs.	280	85
D. Santiago Ramón i Cajal.	284	147
Algunes consideracions sobre la instrucció pública a Itàlia	290	242
Id. id. id.	294	274
Id. id. id.	297	325
La instrucció sexual	300	372
Els manicomis a Itàlia	307	485
Id. id. id.	310	531
Memorable tragedia	315	614
La Setmana social dels catòlics italians. Autoritzadíssimes paraules sobre la «Qüestió Romana».	319	674
Més sobre la Setmana social dels catòlics italians	320	690
ANGUERA DE SOJO, J. O.		
El nou president de la Comissió codificadora del Dret Civil català	281	98
ANGUERA DE SOJO, J. M.		
El balanç de la Juventut. (Discurs llegit a l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya.)	288	211
Id. id. id.	289	227

	Núms.	Pàgs.
L'americanisme a Barcelona	317	624
El Regionalisme a Muntanya	320	689
BANILS, P.		
Per la lectura de textos catalans antics.	287	200
El Dr. L. Gauchat	288	210
D'excursió dialectal	295	290
Id. id.	296	306
Id. id.	297	322
Id. id.	300	370
Id. id.	301	386
Id. id.	302	402
Id. id.	304	434
Id. id.	306	469
Id. id.	307	486
BARNOLA, Ferràn de.		
La pobresa de l'ingeni.	283	141
BELLAFILA.		
El bes en el cinematògraf.	I 299 354 II 301 385 III 304 435	
BERTRAN I BROS, P.		
Popularitats. Vuits i nous i cartes que no lliguen	302	406
Id. id.	303	425
Id. id.	304	440
BERTRAN I PIJOAN, Lluís.		
Magna dies. Volem ésser ço que som.	313	578
El Catolicisme a Barcelona.	317	641
La nostra actuació	321	706
BOFILL I MATAS, Jaume.		
Optimisme retrospectiu.	277	33
Id. id.	278	50
Id. id.	279	66
Id. id.	282	114
Id. id.	285	162
El pitjor centralisme. Oligarquies culturals. La I. L. d'E.	302	401
Discurs presidencial dels Jocs Florals d'Olot.	306	468
Derries—I. El Sr. Gasset	310	530
Id. — II. D'altres com el Sr. Gasset.	311	548

	Núms.	Pàgs.
C		
Música di Càmera.	278	58
CARNER, Josep.		
En Maura se'n va, en Maura torna	275	12
En López Picó en el «Mer-cure»	283	143
La dignitat literaria. Conferència a la Juventut Nacionalista	295	294
L'Expandidor. A propòsit d'un article d'en Cambó a Cornudella	309	513
CASANOVAS, Martí.		
El valer de la crítica artística	310	533
Comentari. Les pintures murals d'En Torres-García	313	586
El primer Congrés d'Art cristià a Catalunya	314	598
D'Art. Daríus Regoyos	316	631
D'Art. Les pintures murals d'En Torres-García. Post-comentari	317	648
Tradició d'Art Nacional a Catalunya.	318	659
CREUHET, Carles.		
Política contemporània. La Crisi Conservadora.	288	218
Aspectes socials. La ensenyança dels sord-muts a Barcelona	294	278
D		
DUCH AGULLO, Joan.		
Un marbre. De la bellesa i de la semblança en Art	300	376
Davant l'obra d'En Torres-García	317	648
DURAN I REYNALS, Estantislau.		
Del risc de la cosa venuda	279	72
Llibertats i Patrimonis.	281	103

	Núms.	Pàgs.
E		
ELIAS JUNCOSA, Josep.		
Olimpisme. Conferència donada a l'Institut Higienic-Kinesiteràpic	312	567
Per què hem de fer Sport? Conferència.	318	662
ESTRADER, Angel.		
Del Teatre. El teatre heròic	305	452
F		
F.		
El Catalanisme i el Nunci	311	551
El Sant Pare i la cultura dels catòlics	315	613

	Núms.	Pàgs.
B		
BADIA MALAGRIDA, Carles.		

	Núms.	Pàgs.		Núms.	Pàgs.		Núms.	Pàgs.
FOLCH I TORRES, Joaquim.			Gust de Patria	280	84	MOLINE I MALATS, Enric.		
La llei de les formes	284	148	Per a nois	I 281	100	Pedagogia. Una interessant		
Id. id.	285	166	Id. id.	II 282	115	qüestió	317	651
Id. id.	286	187	Id. id.	III 283	130	MONGRI, Carles de		
Notes per un llibre de prin-			Al-leluia!	284	146	Una excursió al Tallat al		
cipis	302	403	Diumenge de Rams	285	162	clar de lluna	314	597
G			Sobre una novel·la d'infants	286	182	Lletanies profanes d' En		
GICH, Josep M.			Sentits	287	199	Carles Soldevila	315	616
Municipalització de serveis	279	73	El gran desitg	288	215	MONTOLIU, Manuel de		
Pel nostre Dret públic	291	259	Regicidi	289	226	La paraula «Monjoia». Pe-		
El primer Congrés nacional			Biografia	290	241	tut estudi lexicològic.	280	86
de Cooperatives	301	388	La última primavera	I 291	257	Id. id. Apèndix	283	131
Congrés de Dret català.			Id. id.	II 294	277	MORATO, Josep.		
Als advocats de Catalu-			Lligams d'amor	295	289	L'esperit que renaix. Re-		
nya	306	468	El moment actual	296	309	corts d'un viatge a propò-		
La Crisi de l'Estat. Dos lli-			Lletres Valencianes	297	324	sit d'un altre	311	549
bres de ciència política	311	547	Crònica Vella	I 298	343	Una esmena	312	566
Id. id. Mr. Lleó Duguít	315	611	Id. id.	II 299	357	N		
Id. id. Notes crítiques	317	651	Id. id.	III 300	372	NICOLAU d'OLWER, Lluís.		
H			Id. id.	IV 301	389	Notes lexicogràfiques. A.		
HOMS, Eladi.			Id. id.	V 302	409	M. de Montoliu	282	123
L'activitat pedagògica en			Id. id.	VI 303	424	O		
1912	275	7	Id. id.	VII 304	436	OMAR I BARRERA, Claudi.		
La pedagogia de la santa			Seny català	305	450	Dels devers de ciutadania.	303	421
continuació	294	280	Sentiment de Patria	I 306	467	OMAR I GELPI, Josep M.		
La doctrina de la educació			Id. id.	II 307	483	La peresa d'Espanya	307	488
nacionalitzadora	297	331	Id. id.	III 308	498	P		
Id. id.	298	347	Humil grandesa	IV 309	520	PALAU VERA, Joan.		
L'Escola, els pares i els ciu-			Veus de Tardor	310	530	Una sessió de cine per a		
tadans	313	584	L'Enemic	311	548	nois	292	265
I			Carta oberta. A D. Carles	312	564	PEDRALBES, Josep M. de		
IVON.			Riba Bracons	313	583	L'exposició d'En Manuel		
Pedagogia. Una interessant			La Festa Victòria	314	594	Soldevila	286	184
qüestió. A Xenius	317	651	Tornant del festeig	315	614	PLANA, Alexandre.		
J			Diàleg musical	316	626	La niçaga de Lord Byron.		
JORDA, Carles.			Comentari	317	649	(Sobre un estudi d' En		
La qüestió de les aigües	275	13	Confidencial	318	659	Diego Ruiz)	289	232
Liquidant una vaga	305	449	Advent	319	674	PROBST-BIRABEU.		
La Crisi	313	577	Un llibre	320	691	Tradició Filosòfica Catala-		
K			Fi d'any	321	707	na	280	89
K.			LLIMONA, Joan.			PUCK.		
La Representació Propor-			Orientacions	I 281	104	Barcelonins i Barcelonins	276	20
cional a França	285	169	Id.	II 283	137	PUJOLS, Francesc		
Dels Balcans. El tractat de			Id.	III 285	163	Exposició de pintures al Fa-		
pau de Bukarest	303	423	LLIURAT, F.			ianç Català». Joan Co-		
La Representació propor-			Divagacions. Sobre'l pler			lóm	277	42
cional i les eleccions del			d'escollar música	289	230	Id. id. Iu Pascual	288	214
diumenge	315	610	Expansions. De la necessi-			Josep Aragay	288	214
L			tat de ben analitzar les			El sentiment de la bellesa	304	435
LOPEZ PICO, Josep M.			nostres impressions mu-			Joan Borrell Nicolau	315	615
Bibliografia d'En Manuel			sicals, abans de decidir-			R		
Milà i Fontanals, per J.			nos a judicar-les i a clas-			REVENTOS, Manuel.		
Roig i Roqué	298	342	sificar-les			Conseqüències no desitja-		
Medallons poètics. — Pau			Consells a un neòfit			bles de la política social	275	9
Berga — La Mare Terra	299	357	LLONGUERAS, Joan.			De la crisi política. La si-		
Id. id. — Carles Soldevila			La Gimnàstica Rítmica. Sa			tuació d'En Maura	283	139
— Lletanies profanes.	299	356	significació pedagògica i			La força del mite	306	466
Id. id. — Somnis de Guerau			artística en el nostre			RIBA BRACONS, C.		
de Liost	299	355	temps	300	373	De la Ciutat	320	694
Moralitats	306	472	L'Institut Català de Gim-			RIBER, Ll.		
Id.	312	564	nàstica Rítmica.	319	682	El caminar de Catalunya	313	582
Diccionari català-castellà i			M			RIERA GALLO, Josep.		
castellà - català, per A.			MARTI SABAT, Josep.			Neminem laedere	275	4
Rovira Virgili	321	710	Parèntesi enigmàtic	309	525	ROSSELL I VILA, M.		
LLEONART, Josep.			MASPONS ANGLASELL, Francisco.			La descatalanització de Cer-		
Pobre grandesa	275	5	Del Dret Català. La res-			denya	289	235
Les Conferències del Doctor			pensabilitat dels tècnics.	276	19	Id. id. id.	290	249
Diego Ruiz a l'Ateneu	276	24	De com se poden distribuir			RUCABADO, Ramón.		
Art i Maternitat	277	37	pel donatari els bens do-			Plantin-Moretus	275	3
Renaixença	278	49	nats a éll i els seus fills.	283	140	Miniatures perses	280	82
Homes!	279	66	MAURA I MONTANER, Gabriel.			Espandiment dels estudis		
			Donya Juanita	294	282	comercials a Catalunya	281	105
			Id. id.	295	292			
			MILLET, Lluís.					
			De cara al sol i a la mar					
			blava	280	86			

	Núms.	Págs.
Errada. (Aclarint-ne una soferta en l'article: Espandiment dels estudis comercials a Catalunya)	282	127
D'educació moral. Un Syllabus d'instrucció moral i cívica	282	120
La gran tragedia de l'ensenyança	287	194
Les escoles de comerç de Hongria	289	233
Els antropòfags	293	269
Tres apòlegs. I. L'home bo	304	437
Id. id. II. El sant.	308	498
Id. id. III. Diàleg del Beat i el Neguitós	309	518
Id. id. Les sentencies del savi de la muntanya	313	581
Els Papes del Renaixement. En ocasió de la publicació del Pastor	319	678
Id. id. id.	320	692
RUIZ, Diego.		
Resposta a una recensió de «Las Bellas Mentés»	280	91
RUIZ I PABLO, Angel.		
Llibres de pietat i religió	305	454
RUIZ MANENT, Josep M.		
Els mals llibres	278	56
De les petites ciutats	280	94
La política del mal Champagne	286	189
Espanya, gran potencia	290	243
Una escena de cada dia	296	310
El mirall	299	353
RUYRA, Joaquim.		
Qüestions de llenguatge. De la duplicació dels sons aspres (br, cr, dr, pr, tr)	286	178
Qüestions de llenguatge. Si fa no fa	288	213
El primer llustre d'amor	317	643
S		
SABATER, Bonaventura.		
L'arribada del Sr. Rector	316	626
SAGUER, Emili.		
Sobre la celebració d'un Congrés de Dret Català.		
Per ara votem en contra	312	562
SANCHEZ ROJAS, Josep.		
Sánchez Rojas i la Xirgu	282	122
SANS I BUIGAS, Ferràn.		
La ficció constitucional	294	273
Les vinentes eleccions municipals	307	481
SERRA, Martí.		
El teatre de infants a l'Apolo?	318	666
SITJA, Francesc.		
Les Dances. (Del llibre inèdit «Poemes en prosa»)	279	69

T

TURMANN, Max, Dr.		
Notes econòmiques i socials. L'evolució d'un país de França	277	35
Un exemple de desenrotllament de cooperatives de consum	286	179
Un perill econòmic per a la França	296	308

II

UNAMUNO, Miquel de.
Nota a un article d'En
Ruyra

V

VALLES, E.		
Llengua morta i llengua viva	310	538
VALLS I TABERNER, F.		
A propòsit de una biblioteca	289	229
VIDAL, M.		
La tradició i les Normes	300	369

COL·LABORACIO

VERS

ALCOVER, Joan.		
En la badia de Pollensa	311	550
ARDERIU, Clementina.		
Primícies	278	54
La Obstinada. — Parla l' ànima	304	437
Elegíes	307	484
BOFILL I MATAS, Jaume.		
Cap-al-tard. — El Bany.		
— Present de l'avi. — La intrusa	295	291
CABALLERO, F.		
A Sant Vicent. Oració.....	290	245
CARNER, Josep.		
Tardania	277	38
De «Les Monjoies» (Premi Fastenrath dels Jocs Florals d'enguany).	294	275
La paraula vers Déu	303	422
Sant Joan	306	471
El Tresor	315	612
DRAPER, Joan.		
Nostramo passa	300	371
GRANGER, Josep.		
Posta de sol	281	109
Sonets del mar	307	484
GUERAU DE LIOST.		
Fe de muntanya	316	627
LOPEZ PICO, J. M.		
Epigrammata	275	9

Pedagogia verbalista	303	418
VINARDELL, S.		
Camí de perfecció	308	504

X

XENIUS.		
De la influencia de D. Joan		
Mañé	275	2
XIM-XIM.		
Episodi divertit. Una esme-		
na de l'impenitent se-		
nyor Carreras i Candi	298	344

Oda a Catalunya	309	519
El Crist de nostres altars	317	649
PLANA, Alexandre.		
Poemes i Sonets	276	18
RIBA BRACONS, Carles.		
Aspasia: Estances	308	501
RIBER, Llorenç.		
Processó humil. — Més amunt	286	181
Presentiments de Nadal	319	677
SAGARRA, Josep M. de.		
Egloga venatoria	284	147
Dels elogis de la cançó	290	245
Elegia de l'home que llaura	296	307
Rogatives a muntanya	302	405
L'Euga	310	532
Chôra	314	596
Al poeta Carles Riba	319	677
SALVA, Antonia.		
A la Vila de Petra, en la inauguració del monument de Fra Junípero Serra	309	519
UBACH I VINYETA, Francesc.		
Rei i Llei	276	29
VALERI, Lluís.		
La cançó del foll encís.— L'eternitat dels ulls.—		
Elegia	317	647
Sonets	321	708

CÀTEDRA DE LLENGUA CATALANA

(extracte d'una llibreta d'apuntaments d'un dels que hi assisteixen)

<i>Fonètica</i>			<i>Ortografia.</i>		
I	283	136	X-XI	302	415
II	284	151	XII	306	478
III	287	201	XIII-XIV	308	510
IV-V	289	237	XV-XVIII	309	526
VI-VII	294	284	<i>Morfologia.</i>		
VIII	299	366	XIX	311	558
<i>Fonaments de palatalització.</i>			XX	312	571
IX	302	415			

DOCUMENTS

CAMBO, Francesc.		de la Mancomunitat.			
Extracte de la Conferencia			(Trascendental discurs		
donada a Tarragona en			pronunciat a la Diada		
la Diada Regionalista.			Regionalista de Cornu-		
(27 de Maig 1913)	290	253	della).	309	514
Discurs a la Diada Regio-			DE MANCOMUNITATS.		
nalista de Falset	297	326	Per l'Assamblea del dia 24.		
Els partits espanyols davant			— Convocatoria. — Els		

	Núms.	Págs.
Presidents de les Diputacions catalanes als Diputats provincials, Diputats a Corts i Senadors per Catalunya	311	546
Discurs pronunciat a la gran Assemblea de Catalunya per D. Enric Prat de la Riba.	313	580
MARQUES DE CAMPS. La conservació dels Boscos. (Treball presentat al Congrés Agrícola de Gand)	297	329
Normes Ortogràfiques de l'«Institut d'Estudis Catalans»	277	45
Id. id. id.	278	58

	Núms.	Págs.
La Joventut Nacionalista a l'Institut d'Estudis Catalans	298	344
Una carta del Dr. Rubió i Lluch	299	358
L'Institut d'Estudis a la Joventut Nacionalista.	302	413
SUNYOL, Ildefons. El seu discurs mestre	304	438
TORRAS I BAGES, Bisbe de Vich. La fè i la Poesia. (Discurs a la festa de la Fe celebrada a Ripoll.)	300	377
Ofici espiritual de l'Art, I a IV	314	600
V a VI	315	618
VII	316	629

	Núms.	Págs.
Luis de ZULUETA. Los tres programas	306	474
El partido idóneo	307	491
Ciudadanía	308	507
Epílogo	311	554
Federico URALES. Los políticos contra España	312	574
De «La Vanguardia».		
M. S. OLIVER. Las resultas del veto. Liquidando una infamia.	310	542
Sobre una información.		
La literatura i el patriotismo	310	555
Las estatuas y la decadencia	315	622
De «La Veu de Catalunya».		
La solució política	276	28
Orígens del coneixement.		
La Fam.	282	125
La gran caiguda	285	175
Esclavitud	302	412
Una lliçó	302	413
El Pi de les tres branques és mort.	303	429
L'unió de l'Aràn amb Catalunya	305	462
Forces vitals. Les nacions històriques dintre els estats moderns	306	475
Jaume BOFILL I MATAS. La Masia	304	446
Francesc CANYELLAS I BALAGUERO. Els teixits a l'Escola Industrial	300	381
Id. id. id.	302	410
Lluís DURAN I VENTOSA. Ja hem perdut prou temps.	307	492
J. M. LOPEZ PICO. Reportatges literaris. Angel Ossorio. Historia del pensamiento político catalán durante la guerra de España con la república francesa. 1793-1795.	309	523
Josep MORATO. Per la dignitat artística.		
Una vergonya.	308	506
E. PRAT de la RIBA. Per la llengua catalana.	278	60
Com va generar-se la idea de Mancomunitat.	287	202
La crisi constitucional.		
Plantejament del problema	294	285
Id. id. id. Solució proposada per En Maura.		
El rei i la solució: El Parlament	295	298
Josep M. TRIAS. El Congrés per a la Pau.	305	461
Ramón TURRO. Congrés de laboratoris municipals	317	652
V. El Concell d'investigació pedagògica	299	361
X. Y. Z. L'Estació monumental i l'enllaç de vies	301	396
XENIUS. L'Interlocutor	301	397
Una interessant qüestió pedagògica	317	650

DE LA PREMSA

Del «Butlletí del Museu Social» de Barcelona. Ramón NOGUER I COMET. L'Assamblea dels dependents catalans.	299	362
De «Catalunya Nova» de Tarragona. MARTÍ I BOFARULL, Bernabé. El Sr. Bisbe de Jaca i la Mancomunitat.	285	173
De «El Correo Catalan». Jaume BARRERA. Somnis.	306	476
De «El Debate». El Discurs de Azorín en el banquet de Aranjuez	317	653
BOFARULL I ROMANYA, M. de Escuela de patriotismo i de cultura. El Institut d'Estudis Catalans	317	653
De «El Defensor de Granada». Martín D. BERRUETA. Al margen de un discurso	316	636
De «El Diluvio». DAIMON. El Arte y el Cine	320	700
De «El Día Gráfico». SOLE DE SOJO, V. El monumento a Verdader	320	699
Gabriel ALOMAR. Ante el enigma político.	314	605
Emilio JUNOY. El enigma de un banquete	312	573
Maura	316	638
Lo que ha sido la Izquierda	319	683
De «El Eco de Sitges». Diego RUIZ. Impromptu a Enrique Dieste	284	157
De «El Mundo». Un parer d'En Cambó.	278	61
Interview d'En Cambó amb un redactor de «El Mundo»	290	254
De «El País». Detritus de un partido	308	508
De «El Poble Català». De Teatre Català.—Parlant amb l'Adrià Gual	305	462
Cultura Centralista. Un fascicle del Fiscal del Tribunal Suprem	308	505
Contra la llengua catalana	309	524

Espanya i la política internacional	311	557
El problema interior de la U. F. N. R.	315	621
Els nous professionals del desordre.	319	685
Els difamadors de Barcelona	320	701
Lluís ANDREU. Els socialistes als radicals. Un document interessant	305	460
A. ROVIRA I VIRGILI. Catalans de la Decadencia	303	427
Id. id. id.	304	443
El conservadurisme dels revolucionaris. Per als obrers catalans	307	490
França i Espanya. Exposició de fets	312	572
Joan SACS. L'Amic ausent.	279	75
De «La Almudaina». M. S. OLIVER. El Centenario de Ramón Lull	308	507
De «La Cruz» de Tarragona. Els Boy-Scouts	278	61
LEVISSIMUS. El Cardenal Vives	310	541
De «La Il·lustració Catalana». OLIVER, M. S. Evocacions. Don Jeroni Roselló	306	474
RAHOLA, Frederic. Comentaris a un vers famós del Dant	282	123
De «La Publicidad». Paginas que reviven. Carta de D. Melquíades Alvarez. Un ilustre asturiano. D. Estanislao Sánchez Calvo, precursor del Reformismo	305	458
Después de la crisis	313	590
Marcelino DOMINGO. España tal cual es. Los tres partidos	307	493
Ramón ESPI. Los extranjeros en Francia	319	685
Diego RUIZ. Futuro Reino de Francia y Enigma Republicano Español	303	430

	Núms.	Pàgs.		Núms.	Pàgs.		Núms.	Pàgs.
La qüestió dels llibres per infants. Més pedagogia	319	679	De la «Revue des Questions Historiques».			La cinematografia i l'ensenyament	275	11
De «Las Provincias», de València.			L'Alsacia. Lorena obstacle a l'expansió alemanya.	312	569	De «T. P.'s Weekly».		
E. JARDI.			De la «Revue Economique Canadienne».			Còm s'ensenya la literatura a l'escola Perse.		
El Profesor Forster Watson a València	290	250				Un altre caire de la educació	283	135
De «Lo Pla d'Urgell», de Mollerusa.								
V. SERRA I BOLDU.			AVENEL, Viscomte D'					
La cianamida de cals	300	382	Els resultats de l'instrucció	276	26	GRASSERIE, Raoul de la		
De «Nuevo Mundo».			BERTRAND, Louis.			Del metamorfisme d'una nacionalitat pel llenguatge	307	489
Ramiro de MAEZTU.			Les meves Espanyes	320	697	Id. id. id.	308	499
¿Se desnacionaliza Catalunya?	308	509	Id. id.	321	709	Id. id. id.	310	534
Cortes y sin ilusiones.	311	554	A. M. L.			HIMNES HOMERICS.		
Cae el Sr. Altamira	314	606	Nietzsche i Bergson: un paral·lel	276	27	A Apol·lò/Piti. Dr. P. Bosch Gimpera, trad.	276	21
De «Nuestro Tiempo».			Id. id. id.	277	41	Dionís i els Pirates.—A Pan. Joan Maragall, trad.	279	68
Carles RAHOLA.			De l'ANTOLOGIA GREGA.			K. D.		
Ciudades de leyenda. Gerona.	306	477	Lluís Segalà, trad.	275	2	Benutzung, 5 pfs. Una impressió de Berlín	282	119
De «Patria», de Valls.			BOUTROUX, Emili.			LANGENDONCK, Van.		
A. de FOGUERALT.			Pascal i el temps present	316	628	Una error damna. (Memoria presentada al II Congrés Internacional de educació Moral a la Haia).	278	52
Un nou catolicisme	287	204	Id. id. id.	318	667	MARCIAL, M. Valeri.—Trad. Ll. Bertràn i Pijoàn	320	691
A. SANS.			Id. id. id.	219	675	OLLE-LAPRUNE.		
Més sobre l'alegria	295	301	Del Prof. H. BULLE.			De l'ús de l'imaginació en filosofia; de les concepcions simbòliques dels sistemes i en què la Filosofia és Art	277	44
Per a nosaltres el joves	296	311	Grecia. Dr. P. Bosc i Gimpera, trad.	298	338	Id. id. id.	278	55
De «Renaixement».			Henri CHANTAVOINE.			Id. id. id.	279	70
Voldríem convence'ls bonament	284	155	L'Absència. A. A., trad.	291	260	PINDAR.		
Els joves del «Vell Moto». Xaruga subtila	305	456	L. DESCAGES.			Pítica XII	283	133
MARTÍ I JULIA, D.			Llegir, escriure i comptar.	281	109	Olímpiques, IV i V	301	387
Després de la vaga	304	445	G. FERRERO.			Id. XII i XIV	297	323
De la «Revista Escolar Catalana».			Londres. J. C., trad.	281	101	Carles Riba-Bracons, trad.		
Ll. NICOLAU d'OLWER.			Id. id.	282	116	R. POINCARÉ.		
En Bernat Metge i les seves obres	290	251	Id. id.	283	133	Com cal governar	276	17
De la revista «València».			La castedat i el dever, K. trad.	306	472	S.		
Francesc CAMBÓ.			Castedat i capacitat de treball. C., trad.	308	503	La consciència francesa. La pau escolar	287	196
La missió d'En Llorente	307	495	Id. id. id.	310	536	SHAKESPEARE.		
De «Allgemeine Rundschau», de Munich.			El temperament dels adults. C., trad.	312	565	Una escena de Enric VI. Ferràn i Mayoral, J., traductor	278	5
Dr. HUTTERMANN.			La força de l'insensibilitat. C., trad.	314	597	Sonets. M. Morera i Galicia, trad.	318	661
De la moralitat del cinema	295	302	GENESI.			SENECA, L. Anneu.		
De l'«Efemeris», d'Atenes.			Capítol XXVII. Frederic Clascar, Pbre., trad.	277	39	Medea. Ll. Bertràn i Pijoàn, trad.	303	404
Dr. N. LIBADAS.			GOETHE.			VAMBERY, Armini, Prof.		
Els catalans a Grecia.			De les converses de Goethe amb Eckermann, (fragment). Q. trad.	305	451	La raó de la desfeta de Turquia	280	92
Els castells catalans de la Grecia Continental, per A. Rubió i Lluch, traducció de Jordi M. Mavrakís	307	487	HIERODES I FILARI.			WILDE, Oscar.		
De l'«Estia», d'Atenes.			Del Filògelos. Trad. Ll. Segalà	320	695	L'Artista. Josep Carner, traductor	289	226
Del passat. Una exclamació catalana	307	488	Nicolai V. GOGOL.					
De «Le Temps».			El Revisor. Comedia en 5 actes. C. R. B., trad.	310	539			
La reculada del clericalisme a Itàlia.	315	616	Id. id. id.	311	551			
De «Les Annales des Nationalités».			Id. id. id.	312	570			
M. HROUCHEVSKY.			Id. id. id.	314	604			
Compendi de la història de Ucraïna	301	390	Id. id. id.	315	617			
De «Review of Reviews».			Id. id. id.	316	633			
El nou malalt d'Europa.			Id. id. id.	318	669			
El xocant estat d'Àustria-Hongria	286	186	Id. id. id.	319	680			
Vers la unitat bàltica	305	453	Id. id. id.	320	697			
El vot de la dona.	308	502						
De «La Revue Bleue».								
Barcelona i els grans sanuaris catalans	206	470						

TRADUCCIONS

CRONIQUE

BIBLIOGRÀFICA

Biblioteca Valenciana Popular	291	263
Clascar, Frederic. — L'adreça de un llibre nou	279	78
«Estudio». Una bella revista	279	77

Goigs de Ntra. Sra. del Roser atribuïts a St. Vicens Ferrer, editats per en V. Serra Boldú	286	191
Himnes Homèrics	285	174
Institut d'Estudis Catalans. El		

INDEX

Núms.	Págs.	Núms.	Págs.
Diccionari general de la llengua catalana. L'Atlas lingüístic 302 414 Id. id. Varies notícies. 321 711 La Revista «Museum» 279 78 Id. id. id. 284 157 Id. id. id. 295 303 Las Bellas Mentes de aquí. Un llibre en preparació 278 62 Id. id. Un ciclo de cultura catalana 284 157 Lectura Popular. Biblioteca de autors catalans 293 270 L'Unió i els Anals de les Nacionalitats 299 363 Lliga del Bon Mot. Un nou follet de la 279 76 Qüestions civils estudiades segons nostre Dret, per Lluís de Peguera i extractades per Francisco Maspons i Anglès 293 270 «Renovació». Setmanari nacionalista 299 365 Revista anyal del Centre A. de D. del C. i de la I. 301 399 Sánchez Rojas. Lectura del seu llibre, «Retrats de Mujeres» 285 174 Una revista de lletres i arts del llibre: quatre facicles de «Bibliofilia» 281 110		per D. P. Estasén 293 270 Conferencia de D. Lluís Ribera i Soler 288 222 Primera Assamblea de Dependents del Comerç i de l'Indústria. Temes 288 222 CENTRE POPULAR CATALANISTA de Sant Andreu. Conferencia de D. Ll. Duran i Ventosa, sobre l'Obra cultural i patriòtica desenrotllada a la Diputació. Telegrama del senyor President del Consell de Ministres 285 172 En el COL·LEGI D'ADVOCATS 318 670 ORFEO DE SANS. 289 239 Concurs de lectura catalana SOCIETAT ASTRONÒMICA D'ESPANYA I AMERICANA 299 366 SOCIEDAD ECONOMICA BARCELONESA DE AMIGOS DEL PAIS Instancia afirmant la necessitat inel·ludible de l'ensenyança del catecisme a l'escola 287 207 UNIO ULTRAMARINA. Conferencia sobre les vagues, per D. Alexandre Bulart i Rialp 285 174	Dues pianistes notables. 1 sa Bonich—Carme Abad 291 2 Escola Mossèn Cinto 284 154 Concert del jove pianista F. quiel Martín, al Foment Treball Nacional Funció de comiat de la tatriu catalana, M. Bartos, L'«Ocellet» de F. del, text català d'En J. Gala Placidia al Liceu L'Orfeó Gracienc Programes dels cinc grups organitzats per la neriana en el Palau de la M. C. 291 2 Quartet «Renaixement» 284 154
CORPORATIVA		OBITUARI	
ACADEMIA DE BONES LLETRES. Lectura d'un treball del Sr. Miret i Sans sobre la premsa i dominació de la ciutat de Fraga pel Rei Alfons el Batallador 285 174 Recepció del acadèmic Don Cosme Pàrpai i Marqués. 288 223 Lectura de una monografia de D. Ferràn de Sagarra, sobre'l Castell dels Comtes de Barcelona a St. Pere de Vilamajor. 293 271 ASSOCIACIÓ D'ARQUITECTES DE CATALUNYA. Cicle de conferències a càrrec de D. Josep Coll i Vilaclara 288 223 ATENEU BARCELONES. Conferencia d'En Massó i Torrens, sobre en Cerverí de Girona. 286 190 Sessió inaugural. Fragments de Discurs presidencial 288 221 Historia del pensament polític català durant la guerra d'Espanya amb la República Francesa. Conferencia de D. Angel Ossorio i Gallardo 296 316 CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS del C. i de la I. Conferències de Dret Mercantil. Sobre Suspensió de pagaments, per D. J. Carner 284 154 Sobre la Lletre de canvi, per D. Frederic Rahola 284 156 Sobre Constitució de Societats Mercantils, per Don Francesc Cambó 286 191 Sobre Dret Marítim, per D. J. Roig i Bergadà 286 191 Sobre els comptes corrents		Arteaga, Pereira 276 29 Falp i Plana 311 559 Dr. Laguarda 318 666 Segimón Moret 277 47 Lluís B. Nadal 304 442 J. Soli Ortega 304 442 Ildefons Sunyol 304 443 Esteve Sunyol i Gasòliva 284 158 Francesc Ubach i Vinyeta 276 29 Cardenal Vives 306 478	
JOCES FLORALS		POLÍTICA	
Consistori dels Jocs Florals de Barcelona. VEREDICTE. 290 244 Id. id. id. Convocatoria per als de 1914, LV de llur restauració 320 702 La festa dels Jocs Florals de Barcelona 292 266 Jocs Florals-espèrantistes de OLOT 293 270 Id. id. id. d'ESPARRAGUERA. Veredict 296 319 Jocs Florals de la Societat CATALUNYA NOVA. Cartell 299 366 Jocs Florals d'OLOT. Cartell (Vegi's discurs, d'En Bo-fill i Matas) 302 413 Jocs Florals de LAS CORTS. Cartell. 302 414 Id. id. de la Societat CATALUNYA NOVA de Montevideo 302 414 Id. id. de GIRONA. Cartell 305 463		Aniversari de les Bases de Manresa, XXI. 286 190 Comissió organitzadora del Partit Liberal 288 221 Comissions auxiliars i organització forana de la Lliga Regionalista 288 221 DIADA REGIONALISTA. Acort de celebrar-la 284 152 Miting al Tívoli. Apat de 2000 cuberts al Palau de Belles Arts 287 205 Diada Regionalista celebrada a Tarragona 290 253 Id. id. id. a Falset 297 335 Joventut d'U. F. N. R. al Poble Nou 285 173 La Junta Diocesana d'Acció Catòlica contra el projecte suprimint la ensenyança obligatoria del Catecisme 284 152 L'Ajuntament de St. Carles de la Ràpita 285 173 La Bandera catalana a la Diputació de Girona. 285 173 La Lliga Regionalista de Tarragona a la de Barcelona 286 190 La qüestió de les Notaries 299 364 Els Opositors a Notaries 284 152 Sobre un Miting celebrat a Madrid, demanant la centralització de les Notaries 286 190 La U. F. N. R. i les eleccions provincials 279 75 Les eleccions del diumenge passat 283 143 Sobre les passades eleccions 284 152 Els mals pastors 284 152 L'homenatge a l'Abadal 289 238 DE MANCOMUNITATS. Assamblea de Mancomunitats 276 29 Reunió dels parlamentaris catalans 278 62 Telegrames dels Diputats provincials al P. del C. de M.	
MÚSICA			
Academia Granados. Concert Risler 290 255 Associació de «Música da Câmara» 282 127 Constitució de la «Associació de Música da Câmara. Sessions de inauguració al Palau de la Música Catalana 289 239 Associació Musical de Barcelona. Quatre concerts, cicle històric de la Sonata 291 263 Concert al P. de la M. C. de l'Orquesta Sinfònica i el violinista Manent 284 154 Concert de la Schola Orfèonica 286 191			

INDEX

[illegible]